

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Når det var væsentligt for SF i dagsordenen at få problematikken omkring ressourcerne med, er det jo helt klart, fordi det er gået igennem alle de debatter, vi har haft om ungdomskriminalitet og indsatsen over for ungdomskriminalitet, at der har været en nedprioritering af indsatsen på dette område.

På det sociale område har man fået overført en lang række sager med bistandshjælpsmodtagere og deres kontanthjælpsudbetalinger og beregninger osv., og man har flyttet arbejdskraft fra ungdomsområdet over til dette område. Derfor er der tale om en omprioritering.

Det eneste, justitsministeren er kommet med her, er punkt 8 i beslutningsforslagets bemærkninger om, at udgifterne til forsøgsordningen vil blive holdt inden for de eksisterende budgetrammer. Det er jo som at sige: »Der er længere til byen end fra Roskilde«. Det er fuldstændig indholdsløst, for hvordan kan man styre det, og hvordan kan man egentlig garantere nogen af disse ting?

Det eneste, jeg så påpegede i denne sag, var, at man måske kunne støtte kommunerne ved at give en statsrefusion som bistandshjælpsydelse til personlige rådgivere for derved at intensivere arbejdet med de unge. Endvidere kan man lave en hurtigere arbejdsgang.

Justitsministeren (Engell):

Jeg vil først gerne takke for tilslutningen til forslaget, som jo, så vidt jeg kan bedømme, omfatter alle de politiske partier her i Folketinget, og det er jeg meget tilfreds med.

Man kan sige, at tonefaldet har været lidt skiftende, betoningerne har været lidt forskellige. Og jeg vil ikke lægge skjul på, at jeg måske især er noget skuffet over fru Pia Gjellerups indlæg, Socialdemokratiets indlæg, som jo var meget surt også i denne sag som i så mange andre, vi beskæftiger os med her i salen.

Fru Pia Gjellerup mente, at ambitionsniveauet i regeringens forslag var meget lavt. Men jeg må erkende, at når jeg lyttede grundigt til fru Pia Gjellerups egne synspunkter, så havde Socialdemokratiet jo ikke meget at byde på ud over en række spørgsmål, der vedrørte det økonomiske og tilsvarende. Der var ikke meget at byde på. Og netop på den baggrund synes jeg nok, at fru Pia Gjellerups betragtninger måtte forekomme noget for bitre.

Vi har valgt at fremsætte et beslutningsforslag, fordi det giver mulighed for at igangsætte en forsøgsordning. Tanken er så den, at efter at forsøgsordningen har kørt et par år, bliver der mulighed for at indhøste de erfaringer, der er gjort. Som det også fremgår af forslaget, er det så tanken, at der herefter kan udarbejdes en egentlig lovgivning og i den sammenhæng jo selvfølgelig også – også med baggrund i de erfaringer, man har indhøstet – søges nærmere økonomiske konsekvensberegninger foretaget.

Økonomien har både fru Pia Gjellerup og hr. Carsten Andersen været inde på, og jeg vil gerne understrege, at vi er indstillet på at bruge de ressourcer, der skal til, for at denne ordning kan blive en succes. Vi mener, som det også fremgår af forslaget, at det vil kunne klares inden for de eksisterende rammer.

Jeg hæfter mig ved, at der i disse år sker en betydelig omstilling. Det gælder jo også ude i kommunerne, hvor man en række steder nedlægger forvaltningsgrene og opretter andre bl.a. med sigte på børne- og ungdomsområdet. Så det bliver en udvikling, som vi skal følge tæt på og i et samarbejde med de andre ministerier, Socialministeriet først og fremmest, og andre myndigheder, som er involveret i det.

Fru Pernille Sams fremhævede, synes jeg, med rette sigtet i forslaget: det helt væsentlige og afgørende, at der findes reaktioner, som er umiddelbart mærkbare, og som kan iværksættes hurtigt. At vi altså får en mere fast og konsekvent holdning, som samtidig er med til at styrke de unges ansvarsbevidsthed, og som også giver dem, som både fru Annette Just og fru Inger Stilling Pedersen understregede i deres indlæg, et perspektiv, så vi får forhindret, at de havner i et permanent kriminelt mønster, går ind i en egentlig kriminel løbebane.

Så var hr. Carsten Andersen fremme med et spørgsmål til mig om, hvordan forældre mon i denne sammenhæng ville opleve det forhold, som hr. Carsten Andersen betegnede som en vilkårsovertrædelse fra statsmagtens side.

Nu synes jeg, at hr. Carsten Andersen skulle nærlæse den dagsorden, der blev vedtaget her i Folketinget den 23. februar 1989, hvoraf det jo klart fremgår, at Folketinget opfordrer regeringen til – og så kommer det vigtige: »... inden den 1. oktober 1989 fra kommunale myndigheder og sagkyndige at indhente forslag med henblik på ændrede foranstaltninger over for unge